

Arrest

nr. 77 893 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 5 mei 1993 te Bakem (Akwaya, Manyo division, South West region). U bent van Anjang afkomst. U liep school tot het derde jaar van het middelbaar. Na de vakantie in juni 2010 haalde uw vader u echter van school. U bent protestants maar de rest van uw familie is animist. Dit wilde zeggen dat ze in veel goden geloven maar vooral in de god van jullie dorp, Avon die aanbeden wordt. Jaarlijks wordt er in uw dorp iemand geofferd aan Avon. Telkens wordt er een familie uitgekozen waaruit iemand geofferd zal worden. Op 3 juli 2010 werd u door uw vader en enkele ouderen

naar de 'bush' gebracht. U moest op de grond liggen en op u werden een kalebas en bladeren gelegd. Uw lichaam werd besneden met schelpen van een slak. U kreeg van uw vader te horen dat u op 16 juli 2010 aan Avon geofferd zou worden. U wilde niet sterven en smeekte uw vader te vergeefs. Hij zei u dat Avon gekozen had en dat hij er niets aan kon doen. Op 6 juli 2010 vluchtte u naar Mamfe om aangifte te doen bij de politie. Twee dagen later kwam uw vader u echter daar halen. Eén van de agenten zei dat cultuur cultuur is. U werd teruggebracht naar het dorp en uw vader sloot u gedurende drie dagen op. Twee dagen later verliet u wederom het dorp. U ging terug naar Mamfe. Een vriendin gaf u geld en u nam van daaruit de bus naar Kumba (Fako division, South West region). Op de bus leerde u een blanke man genaamd (S.) kennen. Hij vroeg u wat er aan de hand was en na een tijdje vertelde u hem wat er gaande was. (S.) beloofde u te helpen. Hij nam u mee naar Douala waar jullie tien dagen verbleven. Op 26 juli 2010 verliet u samen met (S.) Kameroen. Op 27 juli 2010 kwam u in België aan waar u op 18 augustus 2010 een asielprocedure startte bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico' op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u vervolging vreest in uw land van herkomst omdat u geofferd zou worden aan de God Avon en u wegvluchtte (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 13 december 2010, hierna CGVS, pp.13, 16).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) blijkt dat mensenoffers in Kameroen eigenlijk niet meer voorkomen in de zin dat mensen zouden gedood worden om aan de goden geofferd te worden. Het begrip 'mensenoffer' heeft er een eerder symbolisch betekenis gekregen, namelijk dat mensen die geofferd worden geacht worden hun leven ten dienste te stellen van de goden. Uw weergave van wat er met u zou gaan gebeuren indien u geofferd zou worden, is dus niet aannemelijk en doet reeds ernstig twijfelen aan uw beweerde problemen in Kameroen.

U slaagde er verder niet in aannemelijk te maken dat het verlaten van uw land van herkomst en – hieraan gekoppeld het beroep doen op internationale bescherming – in uw geval de enige mogelijke optie was om te ontkomen aan een leven ten dienste van de goden.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u voor het Commissariaat-generaal niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat u geen aanspraak kan maken op de bescherming of de hulp van de autoriteiten van uw land van herkomst. U vertelde op het Commissariaat-generaal dat u, nadat u een eerste keer wegvluchtte, naar de politie ging in Mamfe (zie gehoorverslag CGVS, pp.13, 15). U vertelde de politie dat u geofferd zou worden aan de god Avon (zie gehoorverslag CGVS, p.15). De politie reageerde, naar u beweerde, door te zeggen dat u moest kalmeren en dat het uw traditie was (zie gehoorverslag CGVS, p.15). U antwoordde hen hierop dat u niet wilde sterven (zie gehoorverslag CGVS, p.15). De politie hield u twee dagen daar en vervolgens gaven ze u terug in handen van uw vader (zie gehoorverslag CGVS, pp.13, 15). Ze zeiden u "cultuur is cultuur" (zie gehoorverslag CGVS, pp.13, 15). Het is echter weinig geloofwaardig dat de politie, wetende dat u mogelijks vermoord zou worden – of dit nu met traditie te maken had of niet - op deze manier gereageerd zou hebben. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt duidelijk dat de autoriteiten dit soort traditionele moorden niet zo maar laat gedijen zonder in te grijpen (zie documentatie in het administratieve dossier). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u niet nog eens elders in een ander politiekantoor hulp probeerde te krijgen. Toen u gevraagd werd of u niet dacht dat de politie elders in Kameroen u misschien wel zou kunnen helpen, repliceerde u enkel dat er in Mamfe slechts één politiekantoor is (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Hierop werd u vervolgens door het Commissariaat-generaal gevraagd "en in Douala?", waarop u ontwijkend antwoordde door te zeggen dat (S.) beloofd had u te helpen (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Toen vervolgens nogmaals door het Commissariaat-generaal de opmerking gemaakt werd dat het toch raar is dat u geen bescherming zou kunnen krijgen van de Kameroense autoriteiten tegen moord, ook al was het in het kader van tradities, antwoordde u slechts dat u naar de politie ging, dat ze u gewoon teruggaven aan uw vader, dat u geen bescherming zag en dat ze u zouden doden (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Deze verantwoording is echter niet afdoende om te verklaren dat u heeft nagelaten om de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst verder na te gaan, omdat men redelijkerwijze zou mogen veronderstellen dat u deze mogelijkheden in elk geval eerst zou hebben overwogen en uitgeput vooraleer beroep te doen op internationale bescherming, vooral gezien de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat mensenoffers in se niet meer voorkomen in Kameroen en dat er wel degelijk tegen traditionele genootschappen wordt opgetreden door de autoriteiten.

Verder slaagde u er voor het Commissariaat-generaal niet in aannemelijk te maken dat u elders in Kameroen enige vervolging zou vrezen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u niet

denkt elders in Kameroen in veiligheid te kunnen verder leven, repliceerde u dat u op de vlucht was en dat u niet wist dat u Stéphane zou leren kennen op de bus (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U vertelde dat u eigenlijk van plan was naar Kumba te gaan maar echt niet kan zeggen of u elders in Kameroen in veiligheid geweest zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U bracht verder echter geen enkel ander element aan dat erop zou kunnen wijzen dat u inderdaad nergens anders in Kameroen in veiligheid geweest zou zijn en daar nog gezocht zou worden. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u denkt dat u nog steeds gezocht werd door de dorpelingen antwoordde u dat ze u wilden offeren en dat u er niet was (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U zei dat u al eens weg liep en dat ze u toen terugbrachten en u vervolgens weer weg liep (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U bracht verder echter geen enkele andere concrete aanwijzing aan dat u inderdaad na uw tweede vlucht uit het dorp nog steeds gezocht werd door de dorpelingen. U maakt niet aannemelijk dat u niet elders in Kameroen zou kunnen leven zonder de inmenging van uw dorpsgenoten.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt duidelijk dat u er niet in slaagde een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico' op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U legde op het Commissariaat-generaal een kopie van uw geboorteakte (met nummer 023/AC/08) en een medisch attest (opgemaakt door Dr.(M.), dd. 10 september 2010) voor. Deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. Uw identiteit wordt immers niet meteen in twijfel getrokken. Het medisch attest brengt geen uitsluitel over de oorzaak van de vermelde littekens. U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoekster formuleert in het verzoekschrift nog bijkomende opmerkingen bij het feitenrelaas (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.3), doch de feiten die zij in dit kader aanhaalt werden reeds op afdoende wijze in het feitenrelaas van de bestreden beslissing opgenomen en voegen hieraan in wezen niets toe.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Zij citeert artikel 1 van de Conventie van Genève van 1951 en toetst haar situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, rechtsleer en het "Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees" van UNHCR.

Verzoekster betoogt dat de informatie waaruit blijkt dat in Kameroen geen mensenoffers voorkomen te beperkt is en dat verweerder verder geen onderzoek voerde naar haar dorp of de levenswijze en gebruiken van haar stam. Ieder dorp heeft zijn eigen gebruiken zodat verweerder zich niet kan beroepen op deze algemene informatie. Objectieve informatie toont aan dat in Kameroen nog vaak mensenoffers voorkomen. Ter staving voegt verzoekster vier artikels bij het verzoekschrift. Zij citeert voorts uit haar verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en stelt dat hieruit blijkt dat zij op de hoogte is van de rituelen en mensenoffers die plaatsvinden in haar dorp, alsmede dat zij voorbeelden gaf van mensen die in het verleden werden geofferd. Verder legde zij een medisch attest neer waaruit blijkt dat haar lichaam als gevolg van de meegemaakte gebeurtenissen littekens bevat.

Inzake de motivering over de beschermingsmogelijkheden in haar land, voert verzoekster aan dat het logisch is dat zij enkel de politie in Mamfe contacteerde. Zij werd door de politie van Mamfe niet geholpen doch werd terug overgedragen aan haar vader en had daardoor geen vertrouwen meer in de politie en autoriteiten in Kameroen. Dit blijkt tevens uit haar verklaringen tijdens het gehoor. Verzoekster heeft inderdaad geen klacht neergelegd in Douala. Dit heeft vooreerst te maken met haar wantrouwen jegens de autoriteiten. Voorts ontmoette zij S. op de bus naar Kumba, had zij een goed gevoel bij deze persoon en kon zij hem, in tegenstelling tot de politie, vertrouwen. Op dit moment had zij dan ook geen 'nood' aan politiebescherming. Dat de autoriteiten in Kameroen in staat zijn op te treden tegen de

traditionele genootschappen en moorden stemt volgens verzoekster niet overeen met de werkelijkheid. Dit blijkt uit objectieve bronnen. Ook de wet biedt geen voldoende bescherming. Ter staving citeert verzoekster uit twee bij het verzoekschrift gevoegde artikelen. Verder betoogt zij dat de overheid niet altijd op dezelfde plaats aanwezig kan zijn en dat er stammen zijn die volledig afgesloten en geïsoleerd zijn. Ook haar stam is geïsoleerd. Zij leven als dieren en zijn niet te vergelijken met de Westerse beschaving. Tijdens het offer mag niemand het dorp binnen en de autoriteiten zijn dan ook niet in de mogelijkheid om offers te verhinderen. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen bij het CGVS. Ieder dorp heeft verder zijn eigen gebruiken en gewoonten. Het dorpshef en de politie kunnen geen bescherming bieden daar het gaat om jarenlange tradities die moeten worden verdergezet.

Verzoekster ontkent dat zij zich elders in Kameroen kan vestigen. De dorpelingen zouden haar blijven achtervolgen. Zij heeft dit ook zo verklaard tijdens het interview bij het CGVS. Verzoekster stelt, onder verwijzing naar artikel 1, C, (5) van het Vluchtelingenverdrag en rechtsleer, dat indien in de ogen van de kandidaat-vluchteling nergens in het land waarborgen kunnen worden geboden tegen de mogelijke vervolging, kan worden besloten tot een erkenning. Er is een terechte en voortdurende vrees dat zij bij een terugkeer aan een menselijke offerritueel zal onderworpen worden.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar zij niet de minste precisering kon geven inzake de documenten die bij haar reis zouden zijn gebruikt. Zo wist zij niet onder welke naam of nationaliteit zij reisde, noch of haar foto werd gebruikt bij haar reis, noch of zij al dan niet met een visum reisde (administratief dossier, stuk 4, p.12).

Verzoekster betoogt ten onrechte dat verweerder zich voor wat betreft haar dorp niet kon steunen op de informatie in het dossier waaruit blijkt dat in Kameroen geen mensenoffers meer voorkomen en dat het begrip 'mensenoffer' er een symbolische betekenis heeft, namelijk dat mensen die geofferd worden geacht worden hun leven in dienst te stellen van de goden. Gezien uit deze informatie blijkt dat mensenoffers in Kameroen niet voorkomen, blijkt hieruit logischerwijze tevens dat in verzoeksters dorp dergelijke offers niet voorkomen, zodat haar verklaringen over wat er met haar zou gebeuren indien zij zou worden geofferd niet aannemelijk zijn. Waar verzoekster stelt dat uit de informatie bij het verzoekschrift zou blijken dat in Kameroen wel degelijk mensenoffers voorkomen, dient te worden opgemerkt dat dit uit deze informatie niet kan worden afgeleid (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlagen 3 tot 6). Het eerste rapport, getiteld "*Ritual killing and human sacrifice in Africa*", betreft een algemeen rapport over Afrika en heeft geen specifieke betrekking op Kameroen. Hieruit kan dan ook geenszins worden afgeleid dat in Kameroen mensenoffers zouden voorkomen. In dit rapport wordt integendeel een lijst gegeven van landen in Afrika waar rituele moorden en mensenoffers nog voorkomen en Kameroen wordt in deze opsomming niet vermeld. De overige drie artikels bij het verzoekschrift hebben betrekking op 'kindheksen', hekserij en bezweringen doch spreken zich als dusdanig niet uit over het offeren van mensen ten behoeve van plaatselijke goden. In het artikel over 'kindheksen' wordt weliswaar zijdelings

aangehaald dat het gerucht de ronde deed en werd beweerd dat de Kameroense president zijn voortdurende macht dankte aan mensenoffers, doch hieruit blijkt geenszins dat in Kameroen daadwerkelijk mensenoffers plaatsvinden, laat staan dat dit nog heel vaak zou voorkomen, zoals verzoekster voorhoudt.

Verzoekster, in de mate dat ze kritiek voert op de bronnen van verweerder, brengt geen begin van bewijs aan inzake het bestaan van een god 'Avon' en nog minder dat het een traditie in haar dorp zou zijn dat er mensenoffers worden gedaan ter verering van deze god. Aangenomen dient immers te worden dat dergelijke praktijken, zeker indien ze nog actueel zijn, gedocumenteerd zijn.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat zij zich, teneinde te ontkomen aan de aangevoerde problemen, niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Kameroense autoriteiten. Uit het feitenrelaas blijkt vooreerst dat zij slechts eenmalig bescherming zocht, en dit bij de politie van Mamfe. Het is niet geloofwaardig dat de politie, wetende dat zij mogelijks vermoord zou worden, zou hebben gereageerd op de wijze zoals omschreven door verzoekster daar niet aangenomen kan worden dat alle dienstdoende politieagenten dergelijk bijgeloof zouden aanhangen. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat de Kameroense autoriteiten blijkens de informatie in het administratief dossier, in tegenstelling met wat verzoekster beweert, wel degelijk (kunnen) optreden tegen traditionele genootschappen, alsmede dat zij traditionele moorden niet laten gedijen zonder in te grijpen (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie). Dit blijkt tevens uit de informatie die verzoekster zelf bij het verzoekschrift voegt. Hieruit blijkt met name dat in Kameroen de nodige wetgeving in voege is om hiertegen op te treden, alsmede dat de autoriteiten optreden tegen en de nodige sancties ondernemen tegen personen die zich schuldig maken aan rituele moorden (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4 en 5).

De geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen inzake het feit dat zij diende te worden geofferd wordt bijkomend ondergraven door haar verklaringen bij het CGVS. Aldaar gaf zij immers aan dat zij na haar aankomst in België ongeveer drie dagen in het huis van S. bleef en dat zij vervolgens twee maanden in Steenokkerzeel verbleef voordat men haar zei dat zij asiel moest aanvragen omdat zij anders geen medische verzorging zou kunnen krijgen (administratief dossier, stuk 4, p.13-14). Het feit dat verzoekster dermate lang zou hebben gewacht alvorens asiel aan te vragen en dit vervolgens bovendien slechts deed op aanraden van anderen en met het oog op medische verzorging, getuigt niet van een dringende nood aan internationale bescherming en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vrees. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna op spontane wijze de autoriteiten om bescherming zou verzoeken.

Voormelde vaststellingen volstaan in het kader van de devolutieve werking van het beroep om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoeksters relaas.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat de littekens die verzoekster vertoont blijkens het door haar neergelegde medische attest (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 7; administratief dossier, stuk 13: documenten) zouden zijn opgelopen in de door haar aangevoerde omstandigheden. Dit medisch attest toont immers geenszins een causaal verband aan tussen de aangevoerde feiten en de in dit attest vermelde letsels.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsverplichting, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Aan haar identiteit en nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekster vreest te worden onderworpen aan een menselijk offerritueel en de Kameroense autoriteiten zijn niet in staat bescherming te bieden.

Volgens verzoekster is een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet het logische gevolg van het voorgaande.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet welk artikel van de aangevoerde richtlijn zij *in casu* geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt de schending hiervan niet dienstig aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub* 2.2.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat zij niet het minste begin van informatie bijbrengt waaruit de toepassing van voormeld artikel kan worden afgeleid en zij derhalve niet aannemelijk maakt dat de situatie haar land of regio van herkomst beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voornoemd artikel.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS